Hürriyet
GAZETESİ'NİN ÜCRETSİZ EKİDİR

KÜÇÜK Ayşegül

Kayıp Köpek

YAZAN: GILBERT DELAHAYE / RESİMLEYEN: MARCEL MARLIER

casterman
MARSIK KİTAP

YAZAN: GILBERT DELAHAYE
RESİMLEYEN: MARCEL MARLIER

KÜÇÜK Ayşegül

Kayıp Köpek

MARŞIK KİTAP
casterman

Ayşegüller bahçeli bir sitede oturuyorlardı.
Sitelerinin çevresi yeşilliklerle kaplıydı.
Önünde, oturma yerleri olan geniş bir yeşil alan ve
arabalar için park yeri vardı. Oyun zamanlarında
burada bir araya gelen çocuklar, taşlıkta
bisiklete binmekten, paten kaymaktan,
misket oynamaktan çok hoşlanırlardı.
Ayşegül ve Bilgecan üçüncü katta,
Alican dördüncü katta oturuyordu.
Çocuklar, bir gün girişte postacıyla karşılaştılar.
Postacı, getirdiği mektupları posta kutularına koyuyordu.
Alican, arkadaşlarına bahçede Kızılderililicilik oynamayı önerdi. Bunun üzerine Ayşegül, "Annemden izin almalıyım. Sanırım bunu, yukarı çıkmadan diyafon yardımıyla yapabilirim. Boyum yetmiyor. Bana yardımcı olur musun Bilgecan?" dedi.

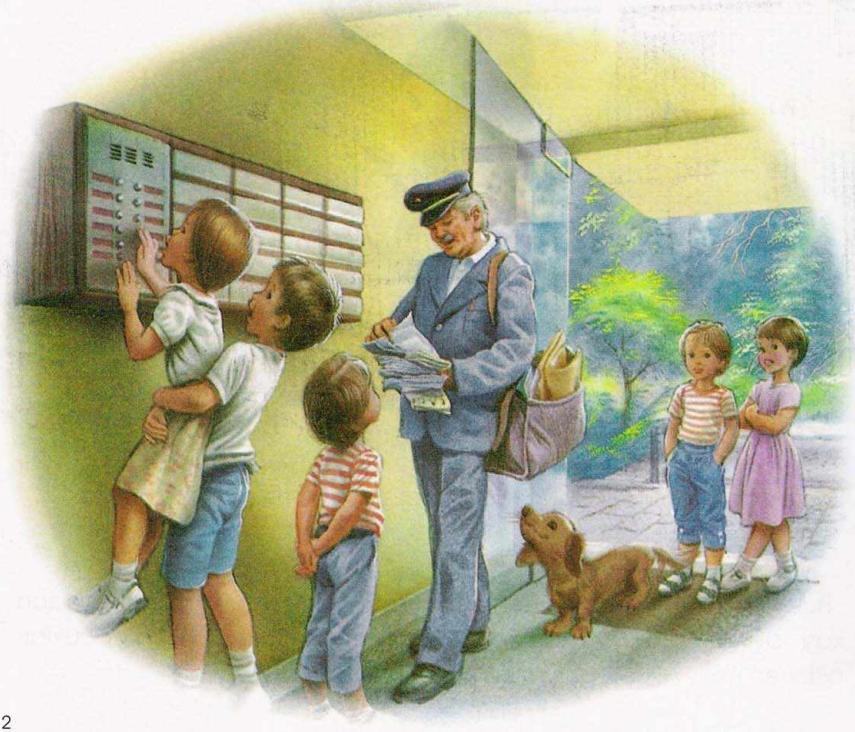

Annesi, Pantufla'ya gözkulak olmaları koşuluyla onlara izin verdi ve oyun başladı.

"Ben oturan Boğa'yım."

"Ben de Keskingöz," dedi Ayşegül.

"Alican, sen de ışıktan hızlı koşan kovboy olabilirsin!"

Herkes kendini oyunun heyecanına kaptırmıştı. Pantufla da sevinçten dili bir karış dışarıda, onları izliyordu. Birdenbire bir gürültü oyunlarını böldü.

Sonradan anladılar ki, gürültüyü çıkaranlar komşularının kavgacı kedileriydi. Birbirlerine öfkeyle miyavlıyorlardı. Pantufla bu sesleri duymaya dayanamazdı. Hiç düşünmeden onların peşlerine düştü. "Buraya gel Pantufla!" diye haykırdı Ayşegül. Pantufla'nın arkasından koşmaya başladılar. Önde kediler, ortada Pantufla, arkada çocuklar birbirlerini izliyorlardı. Korkmuş kediler çok hızlı koşuyorlardı.

"Pantufla, hemen buraya geri dön!" diye bağıran Ayşegül'ü Pantufla duymuyordu bile ve koşmaya devam ediyordu.
Büyük bir alanı geçtikten sonra birden kendilerini küçük bir inşaatın önünde buldular. İşçiler bir bina yapımına başlamışlardı.
Önde kediler, arkada köpek ve çocukların kendilerine doğru son hızla koştuğunu gören işçilerden biri bağırdı:
"Dikkat! Çocuklar, buraya giremezsiniz! Tehlikeli!"
Bir grayder ve kamyonla toprak yükleyip boşaltan işçiler kedileri ve Pantufla'yı, çalışır durumdaki makineden, "Pist!" diyerek uzaklaştırdılar.
Zavallı Pantufla! Böyle koşmayı sürdürürse kesinlikle kaybolacaktı.

Bir işçi, kepçeyle zeminde bir delik açmaktaydı.
Bu makine çok gürültülü çalışıyordu. Telaşlı çocukları görünce makineyi durdurdu.
Ayşegül'ün, "Küçük köpeğimin nereye doğru gittiğini gördünüz mü?" sorusuna, işçilerden biri eliyle işaret ederek yanıt verdi:
"İki küçük kediyle birlikte şu tarafa doğru gittiler."

İşçinin gösterdiği tarafta
koca bir şehir durmaktaydı.
Caddeleri, sokakları, yaya
geçitleri, arabaları, otobüsleri,
kavşakları, ışıklarıyla uçsuz
bucaksız bir şehir!..

Bu kalabalıkta, bu kargaşada nasıl bulacaklardı Pantufla'yı? Samanlıkta iğne aramak gibi bir şeydi bu! Ama ne Pantufla'dan, ne de Pantufla'yı aramaktan asla vazgeçemezlerdi!

Kırmızı ışık yandı. Karşıya geçmek için yeşil ışığı beklemeliydiler.

İşte yeşil ışık! Herkes gibi Ayşegül, Bilgecan ve Cemal yaya geçidinden karşıya geçtiler.

Ya bir kaza olduysa?

Ya bir araba çarptıysa Pantufla'ya ve kedilere?

"Trafik polisine Pantufla'yı görüp görmediğini soracağım," dedi Ayşegül.

"Haydi gel! Bak, işiyle ne kadar meşgul olduğunu görmüyor musun?"

"Kaybedecek zamanımız yok ama!"

"Yeter ki Pantufla ezilmemiş olsun!"

"Evcil hayvan pazarının kurulduğu meydana bakmaya ne dersiniz? Orada olduğuna eminim," dedi Bilgecan.

Burası kaz, ördek, tavuk, civciv gibi kümes hayvanlarının, satıcıları tarafından, ayrı ayrı kümeslerde sergilendiği ve satıldığı bir yerdi. Başka bir köşede de keçiler, köpekler ve kediler kafeste tutuluyorlardı.

"Bir kedicik almak ister miydiniz?" diye sordu taburede oturan küçük bir kız.

"Hayır," dedi Ayşegül.

"Ben köpeğimi kaybettim. Adı Pantufla."

"Ben, dışarıdan gelen kimsesiz bir köpek görmedim," dedi küçük kız.

"Bir de şu ilerideki amcalara sorun!"

Bu sırada Ayşegül'ün kafasından tatsız, üzücü düşünceler geçiyordu.
"Pantufla ya çalındıysa?" dedi.
"Pantufla'yı niçin çalsınlar? Bu çok komik," diyerek omuz silkti Bilgecan. Ayşegül yine de endişeliydi...
Konuşmalarını duyan bir çocuk yanlarına geldi:
"Sanırım küçük bir köpeği arıyorsunuz? Biraz önce şuradaki Tulumbacı Sokak'ta öyle bir köpek gördüm."
"Tulumbacı Sokak nerede?"
"Buradan sola sapın, sağdaki ikinci sokak.
Yalnız, yakalamak için acele etmeniz gerekiyor."
Ne yazık ki, Ayşegül ile Pantufla bir türlü karşılaşamıyorlardı. Her şey çok ters gidiyordu!
Pantufla devamlı koştuğu için onların bulunduğu noktadan daha da uzaklaşıyordu. Nereye gittiğini bilmeden, önünde uzayıp giden yolu izliyordu minik köpek. Böylece, çocuklar Pantufla'yı bulmaya çok yaklaşmışken bu şansı da kaçırdılar. Pantufla hiç kimseyi dinlemiyordu. Onu seven, onunla oynamak isteyen çocuklardan rahatsız olmuştu. Bir an önce evine, yuvasına dönmek istiyordu.

Sevimli, iyi kalpli, yaşlı bir adam,
"Nereye koşuyorsun sen böyle ha, şirin köpek?"
diye sordu Pantufla'ya.
Pantufla ne yaptığını biliyor muydu sanki!
Bitpazarında olabilir miydi acaba?..
Bu sırada, çocukların hepsi de çok yorulmuştu.
Alican bir faytona binip aramayı önerdi.
"Haklısın ama çok pahalıdır! Buna paramız
yetmez."

"Belki de metroya gitmiştir," diye düşündüler.
Ne yapmaya gidecekti ki oraya?
"Yine de metroya bakalım," diyerek yollarını değiştirdiler.
İstasyon gelen giden insanlarla, dolup boşalan vagonlarla çok kalabalık ve hareketliydi. Sağır edici bir gürültüsü vardı.
Alican bu durumdan çok rahatsız oldu:
"Haydi çıkalım buradan! Görüyorsunuz ki burada da yok!"

Çok endişelenen Ayşegül'ün umutsuzluğu gittikçe artıyordu.
Yine de yılmıyor, pes etmiyordu.
"Elimizden geleni yapacağız," dedi.
"Belki de trafiğe kapalı, yalnızca yayaların girebildiği sokaktadır."
"Oraya gidip çay bahçesinde oturanlara soralım."
"Özür dilerim hanımefendi, acaba buralarda küçük bir köpek gördünüz mü?"
"Şu büyüklükte. Kısa ayaklı, uzun kulaklı..."
"Rengi kızıl mıydı?"
"Evet!"
"Sanırım, şu havuzun yanında öyle bir köpek gördüm.
Su içiyordu. Ama aradan uzun zaman geçti."

"Haydi, havuza, Pantufla'nın yanına gidelim!"
Pantufla burada da değildi.
"Ailelerimize onu aradığımızı bildirmeliyiz. Evden iyice uzaklaştık."
"Ayağım su toplamış," dedi Ayşegül. "Oturalım biraz."
Her yer çok sakindi. Bir köşede gitar çalan müzisyenler, bir köşede tebeşirle yere resim yapan bir sokak ressamı, fıskiyelerle havuzun dört bir yanına dökülen suyun sesi...
Bir köşede de Pantufla'yı aramaktan bitkin düşmüş iki Kızılderili ve bir kovboy...
"Eve nasıl döneceğiz?"
"Babamı ararsak bizi almaya gelir."
"Gelemez, unuttun mu arabası bakımda!"

"O zaman otobüse binelim. Bende üçümüze yetecek bilet parası var."
"Bende de var. Eve rahatça dönebiliriz."
Biraz ilerideki otobüs durağına yürüdüler. Tam da evlerinin önünden geçen otobüs gelmişti. Hiç olmazsa bu konuda şans yüzlerine gülmüştü.

Otobüsten Site durağında indiler. Dinleneceklerini düşünüp rahatlamışken, kendilerini çok merak eden babalarıyla karşılaştılar.

"Neredeydiniz? Ne oldu size böyle?
Bu haliniz ne?"
"Biz oyun oynarken Pantufla kaçtı.
Şehir merkezine kadar
uzun bir süre arkasından koştuk. Sonra
gözden kaçırdık. Bakmadığımız yer
kalmadı, ama bulamadık."
"Buluruz," dedi babası. "Siz merak
etmeyin.
Sen niye çıplak ayakla yürüyorsun
Ayşegül?"
"Ayakkabılarım ayaklarımı çok acıttı.
Dayanamadım, çıkardım."

Sitedeki diğer çocuklar da meraklanıp soru sormaya başladılar:
"Köpeğini mi kaybettin?"
"Nasıl oldu? Onu gözden kaçırmamalıydın."
"..."
"Ağlama Ayşegül," dedi bisikletli bir çocuk.
"Ben bisikletimle onu arar bulurum. Benimle iddiaya girer misin?"
"Onu rahat bırak! Ne kadar üzgün olduğunu görmüyor musun?"

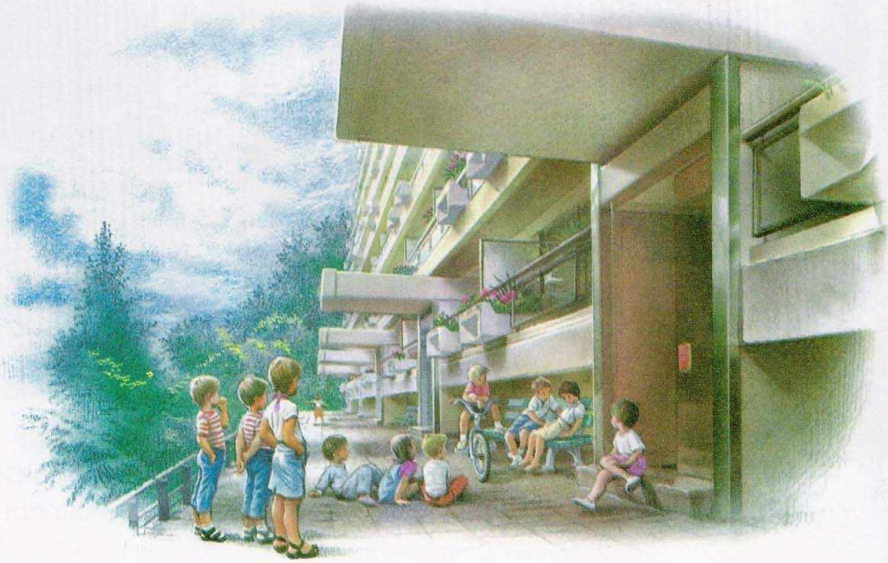

Şehri gecenin karanlığı kapladı. Sokak lambaları, ışıklı tabelalar, yükselen binaların pencerelerinden sızan pırıltılar sanki göz kırpıyorlardı. Caddeler boyunca sıralanmış arabalar kavşaktan sağa sola dağılıyordu. Kırmızı ve yeşil ışıklar bir yanıp bir sönüyordu.
Gökteki yıldızlara bakar gibi şehrin ışıklarını seyreden Ayşegül çok üzgündü. Pantufla'nın bulunamayacağını düşündükçe kendini daha da kötü hissediyordu.
"Geceyi dışarıda nasıl geçirecek?.."
"Ona yemek veren biri olur mu acaba?.." gibi soruları aklından geçirirken, birden kapı çalındı.

Spor giysili bir polis memuru, kollarında Pantufla'yı tutuyordu. "Çalışma saatim sona erince, Dikenlitaş Meydanı'ndan evime dönüyordum. Bu sırada Pantufla ile karşılaştım. Çok şaşkındı. Su içirdim, karnını doyurdum. Bundan sonra, boynuna adresinizin bulunduğu bir tasma takarsanız iyi olur."

"Çok teşekkür ederim!" dedi Ayşegül.

Sonunda rahatlamış, bütün kötü düşüncelerden kurtulmuştu. Pantufla da Ayşegül'üne kavuştuğu için mutlu ve neşeli görünüyordu. Bu buluşmayı bir bayram sevinciyle kutladılar.

Hürriyet
GAZETESİ'NİN ÜCRETSİZ EKİDİR

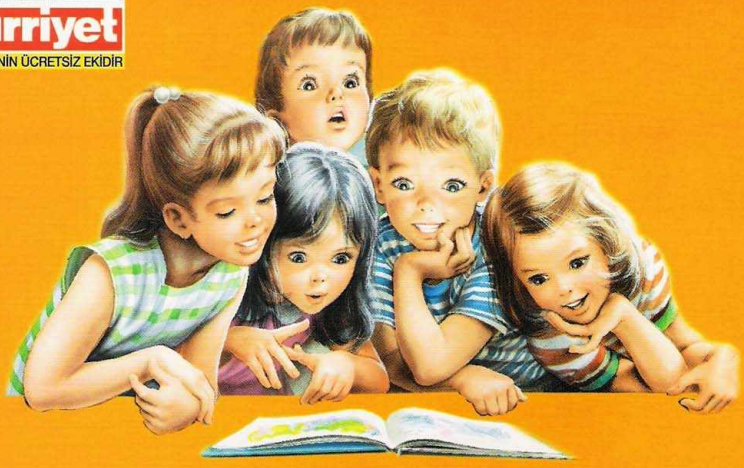

"Küçük Ayşegül" serisi, dünyada çocukların en çok sevdiği kitaplar arasında birinci sırada yer alıyor. Dünya çocuk yazınında bir örneği daha olmayan çizer Marcel Marlier'nin usta işi fırçasından ve kaleminden, Gilbert Delahaye'ın öykülerinden yaratılan bu kitaplar yıllardır dünyanın en başarılı, en özgün eserleri arasındaki yerini koruyor.
"Küçük Ayşegül"ler çocukların dünyasında kardeşliği, dostluğu; insan, hayvan, doğa sevgisini, çevre bilincini ve insan ilişkilerini geliştiren, onların sorumluluk duygusu içinde büyümelerine yardımcı olan öyküler olarak elden ele geziyor.
Bir "Küçük Ayşegül" kitabını belki de en az beş çocuk okuyor. Yıllarca kitaplıklarda saklanan, çocukluk günlerimizin en güzel anıları olarak bir sonraki kuşaklara aktarılan bu kitaplar hiçbir zaman güncelliğini yitirmiyor.
"Küçük Ayşegül" dizisi, okumayı sevdiren ve geliştiren kitapların başında geliyor...
Marsık Yayıncılık'ın, bu önemli dizisini, HÜRRİYET Gazetesi olarak çocuklarımıza sunmaktan mutluluk duyuyoruz.

MARSIK KİTAP
casterman